

TRI PESMI

Herman Vogel

MISEL NA MAŠČEVANJE

Najprej si omotična buba
v središču pračloveštva.
Stoletja žreš z zobmi bizavra
lupino svojega kaljênja
in se prebijaš kakor blazen slep termit
na sluteno svetlobo.
Potem si tisočkrilna vešča
s tipalkami za danes in z mislijo na jutri.
Zvečer se spuščaš iz zvonika svojega nastanka
nad mestne strehe.
Skoz pajčevinasta drevesa
vlečeš svoje svínčevo okrilje
in se razgrneš nad grobišče,
ki je le še zmrznjen in sestradan panj čebel.
Kot avtomatske lutke
odletavajo z grobov pokrovi
in z njimi dolgi očenaši zjedenih mrličev
z gobci psov in kremplji črnega gavrana.
Rožljaje sedajo na tvoj magnetni stroj.
Imaš jih v šahu.
Nadeneš si olepševalno masko
in z zadnjimi udarci pred začetkom dneva
začenjaš mučeniško maščevanje.
Pod krinko si postal sestradana hijena,
s klinom ognja v ustih
in z neutolaženo požrešnostjo v nogah.
Spustiš se v ranjeno sleditev.
Mrlič v svojih bledih sencah
ti služijo za lovske pse.
Pred vami se vale v poblazneli tolpi
vsi, ki so kakorkoli z grešno mislijo v srcu
zasajali nečastna kopja
v svetišče tvojih prednikov;
vsi, ki so zatemnili in zavézali poglede vnukom
pred stolpom tvojega nastanka;

vsi, ki so na ovdovela bivališča
pozabljene mrtvaške črede valili gorske skale;
ki so z navideznim bremenom na ramenih
sprejemali tolažbo in kradli solze
nedonošenih otrok.

Začutiš, da imaš srce v zdólbennem koritu
in sprejmeš vanj pomirjenje.

Uvidiš: sam si,
in jočeš, ker so ostale tvoje roke čiste,
najmanjše kapljice krvi ni v njih.

Potem si znova omotična buba
v središču pračloveštva.

Stoletja se kališ

in sanjaš

za ponovno maščevanje.

NE VEŠ, KAJ TE ČAKA

Vrbe so si zarisale vrt,

se v njem naselile,

vkorakale so vanj preprosto

skozi plot

in si prijateljsko podelile zemljo.

Za križovnik so dobile zeleno barvo

(ali kot drugo možnost rjavo,

da jim ne postane dolgčas),

namesto krstne sveče

pa čudovito pokončno steblo.

Zrasle so do velikih,

in ko se niso mogle previti

nazaj skozi špranje v plotu,

da bi zbežale v svet

za klicem rečnega kljuna,

so posegle druga po drugi:

nemo povešajo zdaj zlomljene ude

in onečlašena telesa,

misli so jim okamenele,

ravno ko jih je preblisnil zločin.

Strah in sram jih je,

vrt je zaklet.

Noč pripelje samotneža,
vrbe pa tiho ovijejo prste
okoli njegovega grla,
med vejami ga potegnejo gor.
Ob vzhodu zablesti v zeleni grivi
zmagoslavna trofeja.

UTOPLJENCEVA MEDITACIJA O REKI

*ki je vsa njegove dežele,
ki ima sipke peruti samo zanj,
ki je njegova grenka resnica.*

Nora je najina ljubezen,
do zadnje kaplje nora,
do zadnje misli.
Vedel sem zate prej ko za beli dan,
vedel pred materinim mlekom,
pred svojim telesom.
Iskal sem tvoje ime, ko si bila še cela zelena,
ko ti roke,
ki si z njimi nato otipala pot,
še niso pognale,
niso še škrge nabrale sonca za tvoje podplate.
Oklenil sem te z reko,
ker nisem našel hujše besede.
Bila si močnejša v ljubezni,
sebi si vzela ime in ga meni nadela,
zato si odtod naprej vsa moje dežele.
In moram se vpeti vate.
Na pragu svoje noči preišlujem,
kako bom legel ob tvoje sivo telo
(v ljubezni si bila vedno tako neodpustna),
bojim se, kako bom izbiral poljube.
Vem, krmila me boš s svojim prosom,
pa ga ne bom mogel požirati
(tudi v dajanju si bila vselej tako neodpustna),
trgala mi boš obsedele besede iz droba,
besede bodo strašila, bodo zmrznjene kepe,

bodo prežale in branile ugriz
(tudi v plačilu si bila zmerom tako neodpustna).
Ničesar nisi dala preveč,
a še me ziblješ, hočem drugih,
ničesar nisi dala preveč, okrutna si,
imaš sipke peruti samo zame.

Ko si v sebi domislila zblaznelo stezò
mojega bega, si odvrгла naličje brezsčrja
in mi postlala pot z mahom nazaj v svoje prsi.
In še sem bežal
skozi odprte školjke (čakale so plena),
skozi odprte cvetove mesojedih rastlin (čakale so plena),
dokler nisem obležal na temenu tvojega vrelca:
sam, in tvoja pesem vzdolž sivega brega,
in tvoja luč v osrčju nevidnega kroga,
in stene iz pisanih kamnov, do nebes iz pisanih kamnov,
in zgoraj nebo z oslepelim očesom.
Potem veš: privezan na tvoje obrežje,
privezan na tvoje bistvo iz dna,
privezan na tvojo ljubezen iz duše,
več nočem iskati sonca —
ti si moja grenka resnica.